

קביעת מקום השביתה במקום אחר [על ידי נוכחותו במקום בשעת כניסת השבת או על ידי הנחת העירוב או על ידי אמירתן מאפשרת לאדם להלך בשבת אלפיים אמה לכל רוח מאותו המקום שקבע לו כמקום שביתתו, ולא מהמקום שהוא נוכח בו במשך השבת.

את הנחת העירוב אין האדם צריך לעשות בעצמו, אלא יכול לשלחו באמצעות שליח שיניחנו שם.

ד. הגדרת "מקום השביתה" משתנה ממקום למקום:

השובת בעיר נחשב לו כ"מקום שביתה" העיר כולה, ומסביבה יש לו אלפיים אמות לכל רוח.

אם רוצה להניח עירוב, הוא יכול לעשות זאת מחוץ לעיר, אך לא בתוך העיר, כי העיר כולה היא מקום שביתתו גם בלי העירוב, ונמצא שלא פעל כלום בהנחת העירוב.

ואם יניח את העירוב בעיר אחרת [הסמוכה לעירו, והנמצאת בתוך תחום שבת לעיר] תחשב העיר השניה כולה למקום שביתתו, ויהיה לו תחום שבת של אלפיים אמה מסביב לעיר השניה.

השובת מחוץ לעיר, בבית או בכל מקום המוקף לדירה, נחשב כל המקום המוקף למקום שביתתו, ויש לו אלפיים אמה סביב אותו המקום.

ואילו השובת במקום פתוח מחוץ לעיר, יש לו ארבע אמות כמקום שביתה, ואלפיים אמה מסביב לארבע אמותיו.

ה. תנאי יסודי להנחת העירוב הוא שיהיה "הוא ועירובו במקום אחד".

היינו, שתהיה באפשרותו בכניסת השבת להגיע ולקחת את עירובו.

ו. בפרק שלפנינו יבואר:

א. איזה מזון ראוי להנחת העירוב, ומהו שיעורו.

ב. היכן הוא המקום שניתן להניח בו את העירוב.

ג. מי הוא הראוי להיות שליח להנחת העירוב.

מתניתין:

משנתנו מחולקת לשני ענינים:

האחד, ללמדנו שמלח ומים אינם נחשבים למזון, במקום שצריך מזון.

השני, מחלוקת תנאים באיזה מידה מועיל העירוב כאשר המניח את העירוב מוגבל באכילתו.

הענין הראשון:

א. **בכל מיני מזון מערבין עירובי תחומין**.¹

ובכל מיני מזון **משותפין** שתופי מבואות

חצירות. וראה משנה לקמן דף פ ב ובגמרא וברש"י שם. וראה שו"ת רעק"א קמא סימן י"ד.

1. כן פירשו כל הראשונים, דאילו בעירובי חצירות בעינין פת.

ורש"י פירש שבכלל דברי המשנה גם עירובי